

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLEGE
—(Naaml. Vlaesch)—
TONGEREN.
Abonnementenprijs fr. 7.50
Tel-foon 12
15 centiemten het nummer.
Postcheques rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINIE LIMBURG

TONGEREN, 29 MAART 1924

BERICHT.

Binnen enkele dagen zullen wij een postkwantiteit laten aanbieden bij ons gebouwen, die hun abonnement voor 1924 nog niet betaald hebben.
Naar de postbode het kwijfbriefje slechts een enkele maal ten huize aanbieden, verzoeken wij u hiertoe ons gebouwen, hanteer maatregelen te nemen opdat het kwijfbriefje bij de eerste aanbieding zou betaald worden. Aldus zullen zij ons veel tijd en nuttelooze onkosten sparen.

GODSDIENST.

Daar is tegenwoordig een vooruitgang op allerlei gebied. Als onze voorvaders de wereld zouden zien met haar stormfabrieken, automobilen, stoomvloten, vliegtuigen, enz. enz., zij zouden beweren in een andere wereld te zijn. Maar is het niet opvallend dat thans zooveel menschen zich verlaten op God, den Schepper en Maker van alles, verwijderen?

Het gaat er mee als met Lucifer, den gevallen engel, die door eigen grootheid verblind. Gods hooger macht niet meer wil erkennen, en dit juist was zijn val. Evenals Lucifer willen de aardgeschiedde menschen in hun trotsch God stoeten van zijn troon om zich zelve dan op te zetten. Zij troonen zich vrijdenkers en beweren geen godsdienst nodig te hebben, want de godsdienst is hinderlijk voor hun denken en handelen. Zij ontzietten zich dus aan den godsdienst. Zij gaan uit de zon staan en zeggen dan: Zonneshijnt is nergens goed voor; de zon schijnt niet. Zij loochenen God en godsdienst, zoeken anderen tot hun gevoelen over te halen en zijn derhalve gevaarlijke menschen. Daarom zullen wij thans zeggen wat godsdienst is.

Godsdienst, ook wel religie genoemd, is volgens Thomas van Aquino de hand die bestaat tusschen God en den mensch.

Iemand, die dus God als den Schepper van alle dingen, als zijn Heer en Meester erkent en verplichtingen tegenover God aanneemt, heeft Godsdienst. Iemand daarentegen, die geen goddelijk opwezen binnen zich erkent, en beweert dat alleen een staaffijl wereld bestaat zonder meerkent dus ook geen zedelijke verplichting om God te dienen, en heeft dus geen godsdienst.

Millioenen menschen hebben reeds van het begin der wereld af gezegd: Godsdienst is voor den mensch noodzakelijk. Zeggen, dat de godsdienst een uitvinding der priesters is, staat gelijk met te zeggen, dat de conducteurs en de stationschefs de spoorwegen hebben uitgevonden.

De geschiedenis leert, dat er onder alle volkeren der aarde nog geen enkel volk is geweest, dat geheel en al zonder godsdienst was. Wel vindt men afwandering bij die volkeren, biggelooft en ontandering van den waren godsdienst, maar zij erkennen een opperwezen, waarvoor zij zich buigen en waaraan zij zich onderwerpen.

Kan de mensch zonder godsdienst ook treden en gelukkig zijn? Onmogelijk! Zonder God is om den duur geen geluk te vinden. De H. Augustinus schreef deze groote waarheid: «Gij hebt ons, o mijn God, voor U geschapen en ons hart is niet rustig, vooraleer het in U heeft rust gevonden.» Salomon heeft het reeds ontvonden. Het heeft hem aan niets ontbroken in zijn leven; hij bezat rijkdom, wijsheid, wetenschap en alle genot. «T's is alles ijdelheid en kwelling des geestes!» verklaarde hij. «Alles is ijdelheid en kwelling des geestes, behalve God beminnen en hem alleen te dienen.» zegt Thomas a Kempis.

Waar geen godsdienst is, daar is ook geen verantwoordelijkheid voor God. Waar blijven dan de eerlijkheid en rechtvaardigheid tegenover onze medemenschen? Waar de veiligheid? Waar het gezag? Tot instandhouding van de maatschappij is de godsdienst noodzakelijk.

Herrinnen wij ons slechts het ongelukkige lot van Rusland. Het derde gedeelte der bevolking van dat miljoenenrijk is reeds omgekomen en bijna al de overige inwoners leven er in de diepste ellende gedwongen, omdat er een handvol godsdienstloze roovers en moordenaars heerscht over de volksoverheerscher.

De katholieke godsdienst is het eenige waar geloof: dat alleen geeft voldoening en rust aan het verstand en het hart van den mensch, doet ons met de naaste in vrede en met God in vriendschap leven. Naar-nate in een huisgezin, in een plaats, in een land het katholieke geloof gekend en onderhouden wordt, heerschen daar liefde en eendracht, worden er de bewoners van God gezegend in dit leven en daerbinnen nog gelukkig voor alle eeuwigheid.

Die niet hooren wil, moet voelen!

Hoeveel dooven zouden er wel op de wereld zijn! Hun getal is niet te schatten. Zoo overmate groot is het, dat het ons wel mag verbazen en niet volle recht mag de opperker verstonnd zijn bij het vaststellen dat er overal en in alles zo weinig menschen gevonden worden die nog hooren kunnen, die het oor willen leenen naar waarheid en goeden raad.

Hoe menigmaal gebeurde 't niet, dat die wijlenige dooven, die niet hooren wilden, uandere gear gestraft werden. Zoodat zij des te pijnlijker gevoelen moesten. Hoeveel jongelieden zijn er wel die niet willen hooren naar de stem der ondervinding, uit den mond van bejaarde menschen?

Hoeveel jonge meisjes zijn er niet stokdoof wanneer de gezonde rede en de voorzichtige hulle stem aan haar oor doet weerklinken?

Meningvuldige jonge lieden worden er gevonden, die liever hun eigen gang gaan en geenszins verlangen naar in voordeel te trekken uit de wijze lessen, die hun verkleefde meesters en oversten hun geven?

Wanneer men aan de jongelingen zegt dat zij zich in hun jeugdighe jaren beevaten moeten om een beoorlijk bestaan te kunnen bemachtigen; dat zij zich wieslijk verstandig en rechtshapen moeten gedragen om later wel te varen; als men aan eene dochter voorhoudt wat zij te doen en te laten heeft om eens een deffige en gelukkige vrouw te wezen, dan zijn er zooveel met doofheid geslagen, die hooren niet en verklareliken hun schynsten tijd hun heertid, tot dat zij aan een levenspunt komen, waarop zij des te harder moeten voelen, door tegenspoed, wee en kommer overvallen, omdat zij de waarheid niet hebben geloofd.

Hoeveel mannen, hoevele vrouwen zijn er niet eveneens zoo jammerlijk doof voor alle goede reden, voor allen wijzen raad? De verwittende rede van het gezond oordeel wordt onder aanwijs en misprijzen vernicht of men heit medelijdend de schouder op, wanneer een onbaatzuchtig menschen zijn waarschuwend stem laat hooren, om dezen te verwittigen, die een doolweg inslaan en om hen te zeggen, dat zij er geen genoegens zullen in vinden, maar enkel hartverschroeiend, naburwer en vinnig spijt.

In alle standen, en in alle rangen der maatschappij zijn zooveel doof voor de waarheid, zij gelooven ze niet, zij aanhooren hare heilzame stem niet en zij gekken niet hare voorbeden die hun worden aangevonden. Daardoor kwamen al dikwerf de ontzietden in erie bezwaar, de onbezonnen in gevaar. Wie wel was, wilde beter zijn en hoorde niet naar de wijze spreuk: «Waar ge wet zijt, houd u wel!»

«Die iets bezat dat zeker was, liet het varen voor schijnbaar veel meer», maar dat meer dan onzeker mocht heeten en hij wilde niet hooren.

Jonge lieden, die het 't huis goed hadden, versmaad hun geluk en bleven doof voor de stem die hun toeriep:

«Blijf nog wat onbekommerd en tevreden bij moeder!» Zij trouwden te vroeg en vielen te snel in diepen kommer, dat zij niet maar al te pijnlijk moesten voelen.

Dienstboden, knechten en andere onderdanen wilden het naar niet hooren, wanneer men hun deed verstaan dat zij goede meesters hadden, en dat zij wel behandelde werden, zoodat zij geenszins reden hadden om in verandering verbetering te zoeken.

«Ha! die niet hooren wil als de gezonde reden zegt: «Pas op!» Versmaad hare gezin niet, en sla hare waarschuwing niet in den wind.

Wie zich in den drank vergeet, wil ook niet hooren. Hij luistert niet naar vermanende seidellessen; hij slijt zijne oren voor alles wat hem zijn dierlijk leven verwoest, voor alles wat hem toe roept: «Houd op, ongelukkige dronkaard, gij loopt uw beert met snelle zeulen tezoeten.»

Schriklijk zijn 't zij velen degenen die hun kosbare levensdagen in wulpsheid en zedeloosheid overbrengen en de schande uitmaken van het menscheijl geslacht.

Voortaan, onvuldig beter is het voor den mensch, dat hij luistert naar de stem van recht en waarheid. Luisteren moet hij vooral de jongere, naar hetgeen de ondervinding hem zegt en voorhoudt.

Valt de jonkheid deze wijzen raad, dan zal zij zich voor latere dagen bitter nauer en berouw besporen.

Storm te Oostende.

IN HET KATHOLIEK VLAAMSCH VERBOND.

Onder de hoofding «Verzet onder de Vlaamsch-katholieken tegen de politiek van hunne afgevaarsden» schreeft men uit Brussel aan de «N. R. Ct.»:

In eene zisteren gebouwen druk biggewonde algemene verandering in het Katholieke Vlaamsch arrondissementverbond te Oostende bleek de meerderheid der aangezonden de afwachting houding van de katholieke Vlaamsche Kamerleden in zake de taatseseling bij het leger niet te kunnen goedkeuren.

Dat is alles wat ik vraag.

De voorzitter had de rechtchers onderwijl met een stilzwijgende blik ondervraagd.

Ik geloof, commissaris, sprak hij daarom tot M. Grand, dat het beter is de zaak te behandelen, zoodals M. Ford voorstelt. Wij zullen beginnen met het getuivenverhoor.

De eerste getuige, de inspecteur Power, trad voor en legde den eed af.

Op verzoek van zijnen chef, M. Grand, verhaalde hij de toedracht der zaak van het begin af aan. Er lag een wolk van bezorgheid over zijn flink gelaat verspreid maar zijn moed was onoverwakt.

Zijn fatoeslijk voorkomen, inwendig gelaat en de beschaafde toon, waarop hij sprak, namen de rechtchers van het eerste ogenblik af voor den jeugdighen politie-beamte in.

Hij begon met te verhalen, hoe hij op den morgen van den 25 October in de Dob-Tory-villa was gekomen en wat hij daar gevonden had. Toen hij met zijne heldere stem, die door de geheele zaal gehoorde kon worden, over het vinden van het afgeschreevde gedeelte van den brief sprak en de rechtchers mededeelde, hoe hij het zoderlinghe handscript onmiddellijk herkend en den schrijver van den brief, den volgendenden dag, te Sandbank ontmoet had, liep een gemurmeld van schrik en verbazing onder de toehoorders.

Sint-Alba alleen glimachte spottend.

Over zijn vroeger omgang met den beschuldigde sprak Power slechts vluchtig. Hij verhaalde alleen, dat zij hewel juist niet vriendschappelijk toch op goeden voet met elkander hadden omgegaan en dat er zelfs eenige brieven tusschen hem beiden waren gewisseld, die evenwel helans' verrijkt waren.

Daartentoren bleef hij lang stilstaan bij de overwegingen, welke er hem toe hadden geleid om aan te nemen, dat de moord niet door eene vrouw, maar door een man moest zijn gepleegd.

Toen ook M. Grand dit punt nader verschitte toe te lichten, werd hij door den verdediger in de rede gevallen, die tot de rechtchers beleeft het verzoek richte den commissaris te gelasten zich bij de feiten te bepalen en alle beschouwingen over mogelijheden met rust te laten, waarmede de rechtbank hoegenaamd niets te maken had.

Power was overigens aan het eind van zijne verklaring gekomen en wendde zich thans tot den advocaat, die hem in het belang de verdediging eenige vragen wenschte te stellen.

«M. Ford moakt zich tot den strijd gezet, waarnaar hij blijkbare reeds verlangend had uitgezeten en begon op dien eiegenardigen, wantrouwen en achterdochtigen toon, welke onder de engelsche advocaten niet zeldzaam is en er op berekend schijnt, de getuigen schrik aan te jagen en van de baan te helpen.

«Power had zulke kunstgrepen te dikwijls biggewoont, om niet zeer op zijne hoede te zijn. Het zou echter spoedig blijken, dat zijn tegenstander koorden op zijnen hoog had, waarop hij niet had gerekend.

«Gij zijt inspecteur van politie, niet waar? luidde de eerste vraag.

«Power zag naar zijne uniform, hetwelk een dergelijke vraag overbiftoot maakte; hij begon behoorde nu eenmaal bij de manier.

Helt gij niet vroeger, voor gij in uw tegenwoordig beroep zijt getreden, de gewesene uitgeveend?

— Ja.

— Zijt gij niet in Woolchester gedurende eenigen tijd de helper van dokter Merrit geweest?

— Ja.

— Gij bezat daartoe natuurlijk de bevoegdheid?

«Ik ben aan de Londense hoogeschool tot dokter in de geneeskunde gepromoveerd, iets later ook in de heekkunde, aan de koninklijke academie voor chirurgie.

«Ik dank u, zeele M. Ford plechtig. Ik heb u de vragen alleen ge-laan, omdat ik de aandacht der rechtbank op het feit wilde vestigen dat gij, die u na jaren van studie en inspanning, door een gunstig gevolg bekroond, eene loopbaan onder de geleerde en edelste bedijveren der wetenschap had geopend op eenmaal uw gansche loek-mat in den steek hebt gelaten om eene betrekking te aanvaarden die u niet te veel van te zeggen! toch zonder noch zeer soedelijk, noch zeer cerval kan worden genoemd. Wat heeft u daartoe ge-bracht?

«Dat was de vraag, die Power had zien aankomen!

Het kostte hem ontzaglijk veel die vreeselijke, nimmer opgehelderde omstandigheid

«Besloten werd dan ook onmiddellijk in het arrondissement Oostende die de acties voor Vlaamsche en Waalsche militaire eenheden aan te vangen en binnenkort positie te nemen in zake het amnestie-vraagstuk.

Het verbond zal eveneens overwegen welke sanities kunnen worden getroffen tegen de katholieke parlementariëren, die in de kamer voor het voorstel tot ratificatie van het Fransch-Belgisch donaverdrag hebben gestemd.»

Zoo ver zijn we nu reeds gekomen dat men «sanities» benamt tegen mannen als MM. Helleputte-Pollet en Van de Vyvere die gansch hun leven aan de verdediging der Vlaamsche belangen hebben gewijd.

«Ut een verslag over de zitting, in een blad van het K. V. V. wordt gemeld dat de hoofding der Vlaamsche Kamergroep als onbetreedbaar werd geacht door een spreker, den heer Valvickens.

De verdediging der aldus aangevallen Kamerleden werd genomen door den heer volksvertegenwoordiger Baels, een der met sanities» bedreigde parlementariëren.

De heer Baels heeft zich verzet tegen het slavenpak dat men hem wilde doen dragen. Ziehier hoe hij zich uitdrakte:

«De heer volksvertegenwoordiger Baels nam de verdediging op der Vlaamsche parlementariëren om aan te toonen dat geal andere houding medelijk was is het verleden dan deze door hen aangenomen, en zo deze niet den gewenschten uitslag heeft gehad, dit grootsdelde te wijten is aan het ontbreken van benooring in het land. Een imperatief mandaat wil hij niet aanvaarden; de kiezers hebben hem voor 4 jaar hun vertrouwen geschonken en hij is bereid, na afloop van die termijn, hun te vragen of hij hun vertrouwen heeft verloor en zich dat te zodragen naar hunc ootspalk.

«Voor wat het heden en de toekomst betreft is het vogens hem belangrijk dat de economische toestand op voornamelijk de dalang van den frank een groote bekende nennis uitmaakt voor het parlement gelijk teopen van van al de huissarders uit geheel het land en zo is het te hopen dat de Vlaamsche katholieken, het voorstel De blereck over onmiddellike bespreking van de aftezending in het leger niet hebben uitgevonden, maar dat het nu eenmaal niet gezegd is dat de bespreking voor goed is met gescheeld.

De groote zaak is te weten voorafgaandelijk, of daarvoor een meerderheid zal gevonden worden. Ten slotte sprak M. Baels tog over de, naar zijn meening wensche-lijke betrekking tot het Congres der Katholieke krangen en federaties der kiesvereeninge, ende Mei te Oostende te houden.

«Over den eest die in de vergadering bevoestte Blijk uit het slot van het verslag.

«Ook op dit punt toetsreding tot het Congres der Katholieke Krangen) was de verandering niet eenszond en er werd bestel de zaak voor een volgende vergadering binnensloort te houden, voor te behandelen.

In afwachting werd eenparig besloten onmiddellijk de beweging voor de taatseseling in 't leger in gang te steken in geheel het arrondissement.

«Op de aanstaande bijeenkomst zal nog besproken worden de houding van het verbond in zake amnestie en tegenover de mandatarissen die het economisch verbond

hebben goedgekeurd.

«Zal de storm te Oostende iets meer bijken dan een storm in een glas water?

In alle geval, waar de heer Baels zich tegen de strooming verzet, die de katholieke Vlamingen totaal in het Frontvianwater wil brengen, verdient hij den steun en de goedkeuring van alle bezadigde Vlamingen.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Vier Karnavalvierders in brand!

Te Amiens, is Zondag nacht, een schrikkelijk ongeluk gebeurd. Vier karnavalvierders, verkleed in Esquimo's, en overdekt met veee laag watte, welke de sneeuw moest verbeden, bevonden zich in een herberg, toen iemand daar maachzaam een vlamnend stekje wegwerpt. Het viel in de watte van een der vierkleden. Deze schoot in brand en liet voor deelde zich aan de drie andere mede. Op een oogwenk stonden alle vier in laae vlam. Al de pogingen om de vlammen uit te dooven bleven vruchtloos. Een der karnavalvierders, Engaet Devismes, 22 jaar oud, werd levend verkooled Twee anderen, André Shelly, 20 jaar, en Monnie Quefert, 18 jaar, werden zoen vreeselijk verbrand, die hun toestand volstrekt hopeloos was. De vierde, Maurice Bonnemain, 19 jaar oud, zal waarschijnlijk kunnen gered worden.

Verschedene personen, die hulp hadden geboden, liepen brandwonden op aan de handen en het gelaat.

ENGLAND.

35 dorpen verwoelen.

Naar de Engelse bladen medden, liep het dorp Kilsnoogaavaar door de zee te worden verwoelde. Kilsno ligt aan de uitingmonding van de Humber, waar de zee op velle plaatsen 15 voet land doof verdween. Reeds zijn in de stroek van Plumboatouch-Head tot Spurn Head 35 bloeddorpen verwoelen. Versaal echter gedurende de laatste jaren is zo veel land verwoelen, dat bij de rezertering ontschte stappen worden ook genomen om de kust te beschermen. Bij hooge vloed, staat geheel Kilsno reeds voeten onder water. Beschermende maatregelen zijn nooding, niet alleen voor Kilsno maar ook voor de toekoms van Hull en Gode. Grimsby en Immingham. Vreemd is dat zich ten Oosten van Spurn Head weer een zaubank vormt.

AMERIKA.

ZOO WERD HIJ RIJK.

De goochelaar Carl Hertz.

Een der meest bekende goochelaars ofte schanotoeiders van Engeland, Carl Hertz, van Duitse ouders in Amerika geboren, is te Coventry overleden, waar hij ondanks zijne ontzaglijke fortuin 45 miljoen en zijn hoogen ouderdom 77 jaar, nog op de 400e zijne schanotoerinen uitvoerde. Carl Hertz heeft heel zijne fortuin met zijne goocheltoeren gewonnen. In zijn jeugd was hij bezeggen bij een kruitderf te Chicago. In zijne ledige uren hield hij zich bezig met schanotoerinen en werd daarin zoen bedroeven, dat hij er een steelje van maakte.

Hij reisde naar Engeland, doch daar werd hij in al de mussh-hals geworand. Ten slotte mocht hij in een dozer lokalen optreden, doch moest een heele week gratis hingen en herhaalde zijne vrag:

«Ik verliet mijn beroep als genesheer, Bernan Power, in een ogenblik van diep meedelousheid en toen ik een hoop meer had er in te zullen gelukken.

«Ha! gij ganft alle hoop op als genesheer te zullen gelukken, zegt gij? En als ik vragen mag, wat ontann u zoo eenmaal de hoop?

«Ik werd het slachtoffer eener langharige beschuldiging. Wel is waar ik volkomene onschuldig aan hetzoon mij ten laste werd geleid, maar de luster had zijn doof bereikt; hij vernietigde mijne vooruitzichten.

«Deze antwoorden van den jongen inspekteur op verontveerdigden toon uitge-sproken, deden een gemurmeld van goedkeuring in de zaal ontstaan. Aller oogen waren op Power gevestigd behalve die van Sint-Alba en zijne vrouw, welke beiden met sterk veldoor naar zich staarden.

«Gij waart onschuldig aan hetzoon u ten laste werd geleid, zegt gij? vervolgde de advocaat. Het is onmogelijk in bigzondelieden te treden, maar was er niet eene dame, een vader patienten in de zaal, betrokken?

«Ja, antwoordde Power kortaf.

«Gij werdt voor die zaak vervolgd? niet waar?

«Nee, niet vervolgd. Ik zelf lokte een onderoek en een gerechtelijke beslissing uit. Ik werd ontzlagen bij geboek aan bewijs; en daarbij bleek het ten duidelijste, dat het lasterlijke gerucht oozettelijk tot mijn verster was uitgestrooid. Het is mij rechter nooit gelukt er achter te komen door wien en om welke reden dit is geschied.

«Jawel, jawel! hernam M. Ford, met een ongelovig spottend glimlacht aan zijne borstgekracting draaiende. Gij wilt, daarmee zeggen, dat het mij geraden is, na die rechterlijke uitspraak, geen woord meer van dien laster te gelooven. Nu, nu maak u niet bezorgd! Ik zal er niets van zeggen. Nog meer zelfs; ik neem uw onschuld aan, gij verliet de gerechtsaal zonder de geringste smiet om uw karakter, maar... dan vraag ik u ook met zwoel te meer recht: Waarom verliet gij Woolchester? Waarom bleef gij niet wat gij waart, de hulp van Dr Merrit?

«Met onverschrokken gelaat bleef Robert Power zijn pijniger aanstaren. Hij was nu door het eerste heen.

«Ik verliet dokter Merrit op zijn eigen verzoek, gaf hij ten antwoord. Hij vond het na het gebeurde beter, dat wij schiedde.

«Met andere woorden: hij gaf u uw ontzlag.

«Als gij het zoe wilt uitdrukken, is 't mij wel.

«En na dien tijd kondt gij nergens meer eene betrekking vinden?

«Ik beproefde het niet! Ik kwam in Sandbank een bezard bloedverwant be-zoeken, omdat ik roels had besloten mijn beroep te laten varen. Er kwam eene betrekking bij de politie openwelke ik door zijne voorspraak verkreeg en aanvaardde.

«En later kan ik bijvoegen, viel nu M. Kingsford in, die de ondervraging van den advocaat reeds lang met verontveerdiging had gevoeld, dat de Sandbansche politie-beamte waren geen kardinale bekammer en eeschadler teagende heeft gebed, dan de inspecteur die op het ogenblik voor u staat. Ik ben er trotsch op te kunnen verklaren dat ik dit uit eigen ervaring weet en dat ik aan zijn dapperheid de grootste verplichting heb!»

«De rechter had deze woorden met zwoel vuur en overtuiging uitge-sproken, dat zich zelfs van die eene kind gemurmeld van bijval het hooien Detective Brussel knikte zijnen vriend hartelijk en benoedigend toe, terwijl deze met zochtege oogen door eene buiging van het hoofd zijner beschietmer voor zijne goedheid dankte.

Ford gevoelde zeer goed den steek die er voor hem in de woorden van den rechter lag opgesloten; maar hij was geen man, die zich zoo spoedig uit het veld liet slaan.

Hij moest het verloren terrein zoo snel mogelijk trachten te herwinnen.

«Ik twijfel geen oogenblik sprak hij met zekere weerdigheid, of deze los is ten volle verdient. Ik neem zelfs getne aan, dat deze inspecteur een zeer leverig politie-beamte wordt genoemd, maar ik zal niet nalaten er op te wijzen dat hij kan personen zich het sterkt eene neiging tot overdreden lever vertoont, een zeer gevaarlijke eigenschap in een gerechtelijk ambte-naar.

(Wordt vervolgd.)

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 16 —

HET GEHEIM

VAN DEN

COMMISSARIS VAN POLITIE

«Ik moet ten krachtigste tegen zulk eene handelwijze protesteeren! nep hij uit dreigend met den bundel papieren zwaaiende.

«Kom eerst met uwe papieren voor den dag, eerst dan is het aan de eledachbare leeren rechtchers mogelijk te beslissen in hoeverre de af of niet inwilliging van uw verzoek noodzakelijk is. Ik darf u echter nu reeds verzekeren, ging hij voort, zich tot de rechtchers wendende, — dat zij, wanneer zij mij gehoord hebben de overtuiging zullen bekomen, dat deze aanklacht de laagste en brutalste misvatting eener plattelandspolice mag worden genoemd, waaraan ooit een fatoeslijk man werd blootgesteld! Mijn klient (vervolgde hij) moet een bulderende stem en de levendigste gebaren, ik verwerp ten eenenmale de benaming van beschuldigde) heeft reeds een ganschen dag en twee nachten doorgebracht in eene gemeene cel, een lok voor dieven en moordenaars; is het niet monstrous om aan te denken, zoo iemand een minuut langer aan dergelijke belediging bloot te stellen?

«De president van de rechtbank maakte eene beweging, als wilde hij den spreker in de rede vallen. M. Ford bespeurde het en haasste zich zijne welsprekendheid een weinig in te toomen.

«Ik vraag alleen, eendigde hij, plotse-ling in den gewonen kalmen toon vallende, dat u edelachtbaren eerst de bewijzen hooren, die er voor de beschuldiging worden ingebracht; ik geloof, dat er voor dien tijd geen sprak kan zijn van een verdediging.

«Power was overigens aan het eind van zijne verklaring gekomen en wendde zich thans tot den advocaat, die hem in het belang de verdediging eenige vragen wenschte te stellen.

«M. Ford moakt zich tot den strijd gezet, waarnaar hij blijkbare reeds verlangend had uitgezeten en begon op dien eiegenardigen, wantrouwen en achterdochtigen toon, welke onder de engelsche advocaten niet zeldzaam is en er op berekend schijnt, de getuigen schrik aan te jagen en van de baan te helpen.

«Power had zulke kunstgrepen te dikwijls biggewoont, om niet zeer op zijne hoede te zijn. Het zou echter spoedig blijken, dat zijn tegenstander koorden op zijnen hoog had, waarop hij niet had gerekend.

«Gij zijt inspecteur van politie, niet waar? luidde de eerste vraag.

«Power zag naar zijne uniform, hetwelk een dergelijke vraag overbiftoot maakte; hij begon behoorde nu eenmaal bij de manier.

Helt gij niet vroeger, voor gij in uw tegenwoordig beroep zijt getreden, de gewesene uitgeveend?

— Ja.

— Zijt gij niet in Woolchester gedurende eenigen tijd de helper van dokter Merrit geweest?

— Ja.

— Gij bezat daartoe natuurlijk de bevoegdheid?

«Ik ben aan de Londense hoogeschool tot dokter in de geneeskunde gepromoveerd, iets later ook in de heekkunde, aan de koninklijke academie voor chirurgie.

«Ik dank u, zeele M. Ford plechtig. Ik heb u de vragen alleen ge-laan, omdat ik de aandacht der rechtbank op het feit wilde vestigen dat gij, die u na jaren van studie en inspanning, door een gunstig gevolg bekroond, eene loopbaan onder de geleerde en edelste bedijveren der wetenschap had geopend op eenmaal uw gansche loek-mat in den steek hebt gelaten om eene betrekking te aanvaarden die u niet te veel van te zeggen! toch zonder noch zeer soedelijk, noch zeer cerval kan worden genoemd. Wat heeft u daartoe ge-bracht?

«Dat was de vraag, die Power had zien aankomen!

Het kostte hem ontzaglijk veel die vreeselijke, nimmer opgehelderde omstandigheid

«Besloten werd dan ook onmiddellijk in het arrondissement Oostende die de acties voor Vlaamsche en Waalsche militaire eenheden aan te vangen en binnenkort positie te nemen in zake het amnestie-vraagstuk.

Het verbond zal eveneens overwegen welke sanities kunnen worden getroffen tegen de katholieke parlementariëren, die in de kamer voor het voorstel tot ratificatie van het Fransch-Belgisch donaverdrag hebben gestemd.»

Zoo ver zijn we nu reeds gekomen dat men «sanities» benamt tegen mannen als MM. Helleputte-Pollet en Van de Vyvere die gansch hun leven aan de verdediging der Vlaamsche belangen hebben gewijd.

«Ut een verslag over de zitting, in een blad van het K. V. V. wordt gemeld dat de hoofding der Vlaamsche Kamergroep als onbetreedbaar werd geacht door een spreker, den heer Valvickens.

De verdediging der aldus aangevallen Kamerleden werd genomen door den heer volksvertegenwoordiger Baels, een der met sanities» bedreigde parlementariëren.

De heer Baels heeft zich verzet tegen het slavenpak dat men hem wilde doen dragen. Ziehier hoe hij zich uitdrakte:

«De heer volksvertegenwoordiger Baels nam de verdediging op der Vlaamsche parlementariëren om aan te toonen dat geal andere houding medelijk was is het verleden dan deze door hen aangenomen, en zo deze niet den gewenschten uitslag heeft gehad, dit grootsdelde te wijten is aan het ontbreken van benooring in het land. Een imperatief mandaat wil hij niet aanvaarden; de kiezers hebben hem voor 4 jaar hun vertrouwen geschonken en hij is bereid, na afloop van die termijn, hun te vragen of hij hun vertrouwen heeft verloor en zich dat te zodragen naar hunc ootspalk.

«Voor wat het heden en de toekomst betreft is het vogens hem belangrijk dat de economische toestand op voornamelijk de dalang van den frank een groote bekende nennis uitmaakt voor het parlement gelijk teopen van van al de huissarders uit geheel het land en zo is het te hopen dat de Vlaamsche katholieken, het voorstel De blereck over onmiddellike bespreking van de aftezending in het leger niet hebben uitgevonden, maar dat het nu eenmaal niet gezegd is dat de bespreking voor goed is met gescheeld.

De groote zaak is te weten voorafgaandelijk, of daarvoor een meerderheid zal gevonden worden. Ten slotte sprak M. Baels tog over de, naar zijn meening wensche-lijke betrekking tot het Congres der Katholieke krangen en federaties der kiesvereeninge, ende Mei te Oostende te houden.

«Over den eest die in de vergadering bevoestte Blijk uit het slot van het verslag.

«Ook op dit punt toetsreding tot het Congres der Katholieke Krangen) was de verandering niet eenszond en er werd bestel de zaak voor een volgende vergadering binnensloort te houden, voor te behandelen.

In afwachting werd eenparig besloten onmiddellijk de beweging voor de taatseseling in 't leger in gang te steken in geheel het arrondissement.

«Op de aanstaande bijeenkomst zal nog besproken worden de houding van het verbond in zake amnestie en tegenover de mandatarissen die het economisch verbond hebben goedgekeurd.

«Zal de storm te Oostende iets meer bijken dan een storm in een glas water?

In alle geval, waar de heer Baels zich tegen de strooming verzet, die de katholieke Vlamingen totaal in het Frontvianwater wil brengen, verdient hij den steun en de goedkeuring van alle bezadigde Vlamingen.

Zoo werd hij rijk.

De goochelaar Carl Hertz.

Een der meest bekende goochelaars ofte schanotoeiders van Engeland, Carl Hertz, van Duitse ouders in Amerika geboren, is te Coventry overleden, waar hij ondanks zijne ontzaglijke fortuin 45 miljoen en zijn hoogen ouderdom 77 jaar, nog op de 400e zijne schanotoerinen uitvoerde.

Carl Hertz heeft heel zijne fortuin met zijne goocheltoeren gewonnen. In zijn jeugd was hij bezeggen bij een kruitderf te Chicago. In zijne ledige uren hield hij zich bezig met schanotoerinen en werd daarin zoen bedroeven, dat hij er een steelje van maakte.

Hij reisde naar Engeland, doch daar werd hij in al de mussh-hals geworand. Ten slotte mocht hij in een dozer lokalen optreden, doch moest een heele week gratis hingen en herhaalde zijne vrag: